

Den anden Gruppe omfatter de farlige, navnlig erhvervs- eller vanemæssige Forbrydere, der har vist sig uimodtagelige for Straf. Talrigst repræsenterede er her de professionelle Ejendomsforbrydere, de vanemæssige Voldsforbrydere og de farlige Sædelighedsforbrydere, hvorved navnlig tænkes paa de egentlige Voldtægtsforbrydere og de Sædelighedsforbrydere, hvis Angreb paa Børn eller unge Personer bæres af perverse Tilbøjeligheder, samt i Reglen Alfonsoer, der ofte ved Siden af deres egentlige Virksomhed optræder baade som Ejendoms- og som Voldsforbrydere. Overfor disse vil Hensynet til Samfundets Sikkerhed ofte kræve Uskadeliggørelse gennem lang Tids Frihedsberøvelse under Former, der tager Hensyn til de Farer, der fra dem truer Samfundet, naar deres samfundsfjendtlige Instinkter ikke holdes i Ave.

I væsentlig Tilslutning til Kommissionen (U. §§ 65—71, jfr. Mot. Sp. 109—10 og 156—61) har man overfor disse to Grupper af Forbrydere i Stedet for Anvendelse af Straf foreslaaet Adgang til henholdsvis Indsættelse i *Arbejdshus* og Anvendelse af *Sikkerhedsforvaring*.

Anvendelsen af disse i dansk Ret ganske ny Foranstaltninger er aldrig gjort obligatorisk; men det er indenfor de af Loven hjemlede Grænser i Almindelighed overladt til Domstolene i det enkelte Tilfælde at afgøre, om disse Sikringsmidler skal anvendes i Stedet for Straf, eller om de almindelige Straffebestemmelser skal komme til Anvendelse. De paagældende Foranstaltninger har endvidere den vigtige fælles Egenskab, at der ikke i Dommen træffes Bestemmelse om deres Varighed, hvorimod det er overladt Justitsministeren indenfor det ved Loven fastsatte Minimum og Maksimum for Varigheden at afgøre, om Løsladelse skal finde Sted, jfr. herved Mot. Sp. 109—10.

Som det fremgaar af ovenstaaende er der visse Klasser af Forbrydere, overfor hvilke der vil kunne være Spørgsmaal om i Stedet for Straf at anvende saavel det ene som det andet af de omtalte Sikringsmidler. I Følge Kommissionens Udkast (§ 65 Nr. 1 og 2 smh. m. § 68) er det afgørende for, hvilket af disse der bør anvendes i det enkelte Tilfælde, om Forbryderen kan betegnes som »egentlig farlig« eller ikke. I Lovforslaget (§ 68 Nr. 1—3 smh. m. § 71) har man udeladt denne Betegnelse, idet man maa formene, at det er fuldtud tilstrækkeligt til Karakterisering af de Forbrydere, overfor hvilke der skal kunne anvendes Sikkerhedsforvaring, naar det som

Betingelse herfor fordres, at »Hensynet til Samfundets Sikkerhed findes at kræve det«, og idet man maa befrygte, at Tilføjelsen af Betegnelsen »farlig« skulde kunne foranledige, at Domstolene (særlig Nævningerne) ikke vilde bruge Bestemmelsen i det tilsigtede Omfang.

Desuden har man fraveget Kommissionens Udkast ved paa samme Maade og af lignende Grunde som, hvor Talen er om Løsladelse paa Prøve fra Frihedsstraf (Lovforslagets §§ 44, 45 og 48), at lade Justitsministeren — ikke Fængselsretten — træffe Bestemmelse angaaende Løsladelse fra og Genindsættelse i Arbejdshus og Sikkerhedsforvaring (§§ 69 og 72, jfr. U. §§ 66 og 69).

Ved Affattelsen af Bestemmelserne om *Arbejdshus* (§§ 68—70) er der endvidere foretaget følgende Ændringer i Kommissionens Udkast (§§ 65—67). Medens Udkastet (§ 65) hjemler Idømmelse af Arbejdshus i Stedet for enhver Frihedsstraf, har man anset det for rettest at begrænse Anvendelsen til de Tilfælde, i hvilke Straf af Tugthus eller Fængsel er forskyldt, en Begrænsning, der formentlig kun vil have praktisk Betydning for de i § 68 Nr. 4 nævnte Tilfælde. Dernæst har man udskult Betlerne som en Gruppe for sig (Nr. 2), idet man maa formene, at disse Lovovertrædere kun, naar de kan betegnes som erhvervs- eller vanemæssige (professionelle), bør kunne dømmes til Arbejdshus, samt at Betingelserne for Anvendelsen af denne Foranstaltning overfor dem i det hele taget bør være strengere end de for Berigelsesforbryderne gældende. Grunden til, at det efter §§ 201 og 202 strafbare Forhold, der i Udkastet (§§ 182 og 183) benævnes Løsgænger, ganske er udeladt, er, at man ikke finder, at de paagældende Lovovertrædere hører hjemme i Arbejdshus. Endvidere er i § 68 Nr. 4 Ordene: »have uhelbredelig Hang til Drukkenskab« ændret til: »være forfalden til Drukkenskab«, hvorved man forstaaer, at vedkommende lider af en sygelig Hang til Nydelse af Spiritus, som han ikke uden kurativ Behandling kan antages at ville blive i Stand til at modstaa. Endelig har man udeladt Nr. 4 i Udkastets § 65 (Kvinder, der, efter at være straffet efter § 254, i Strid med et dem ved Dommen givet Paalæg søger Erhverv ved Utugt) som Følge af, at man i det hele i § 254 har udeladt Udkastets Bestemmelse (§ 231, Stk. 3) om Meddelelse af saadant Paalæg.

Ligeledes er der ved Lovforslagets Bestemmelser om *Sikkerhedsforvaring* sket en Række yderligere Ændringer i Udkastet baade med Hensyn til Betingelserne for